סיפור מהחיים (שלי)

יום אחד, בשבוע שעבר, קיבלתי הזמנה מודפסת ויפה. שבה נאמר כי מלונות דן פותחים את עונת הבר־ביקיו על שפת הבריכה, ומאחר ונשארו עוד כמה מקומות הם החליטו להזמין עיתונאים נחמדים במיוחד.

החתום על ההזמנה היה איש יחסי־הציבור של רשת מלונות דן. ל־10

מהאירועים האחרונים שלו לא הגעתי מכל מיני טעמים, וכבר לא היה לי נעים.

אמנם הזמנתי אורחים לאותו הערב, אבל האורחים הוזמנו ל־10, והזמנה דיברה על שעה שמונה. שיכנעתי את בן־זוגי לקפוץ לחצי שעה לעשות כבוד למזמין, ואולי אפילו לחטוף איזה שישליק צעיר, הרי מלון דן זה ממש

שלוש דקות מהבית, ולא צריך אוטו, ולא צריך חנייה (העניין הזה תמיד משכנע אותו).

בן־זוגי הקיבוצניק אפילו לבש חולצה לבנה — שהיא הכרזת כוונות חגיגיות במיוחד עבורו, וביחד צעדנו למלון דן והתיישבנו ליד הבריכה ברבע לשעה היעודה.

משונה היה בעיני שהמזמין לא היה לקבל את פנינו, אבל מאחר ותמיד אנחנו באים לכל מקום ראשונים (בדיוק בזמן), חשבתי שבוודאי יגיע עוד מעט.

היו כבר די הרבה אנשים ליד הבריכה, ומלצר חביב סידר לנו מקום־ישיבה ליד שולחן. תפסנו קצת בריזה, העפנו מבט על שורות הסלטים ועל הבשרים הניצלים על האש, שתינו קצת יין, ובעלי די התפלא שאף אחד ממיודעינו העיתונאים לא הגיע, אבל אני הרגעתי אותו, והסברתי לו שהם מאחרים באופן קבוע.

אחר־כך ניגשנו קצת לסלטים וטעמנו מהם, ולקחנו גם איזה פולקע עוף נחמד, ובכל זאת לא הבנתי למה המארח שלנו מתמהמה. עוד אני חושבת לעצמי קם לו איש מאחד השולחנות ואמר בערך כך: „אני שמח שכולכם הגעתם, כדי שנוכל להיפרד כיאות ממר וולף הפורש היום לגימלאות. מר וולף, שבמשך שנים אריכות ניהל את סניף הבנק...“ וכולם מחאו כפיים סוערות מאוד וגם אני.

מה יכולתי לעשות? גם להיכנס למסיבה של מר וולף, גם לאכול ולשתות, ולא למחוא לו כף?

אחר־כך, קצת בבושת־פנים, ניגשתי למלצר הראשי, ושאלתי אותו מה קרה למסיבת־העיתונאים ההיא, שהיתה צריכה להיות היום ליד הבריכה. אה: המסיבה היא בדן־פנורמה. לא פה, אמר.

הבעייה שלי היא שאני לא מבדילה בין מלונות.

אגב, בסוף הארוחה, כשהסתברה הטעות שלי, ביקשתי מהמלצר שיתן לי לשלם עבור ארוחה שלא הזמנתי אליה. המלצר סירב באריבות, ואמר שהוא מבין את הטעות, והוא יכניס את הפולקע שלי לחשבון הכללי.

אז אם מר וולף יראה שהחשבון שלו גדול בפולקע — זה בגללי, ואני מוכנה לשלם.

אגב, בהצלחה בחיים מר וולף, נהניתי מאוד מהפרישה שלך.

חדשות האוכל

רק בשבוע שעבר דיווחתי לכם שעירן עוגיות־החמאה עבר מן העולם, והנה היום מודיעים לי על מיפעל חדש שהוקם ביבנה, ושבו מייצרים 14 טון עוגיות־חמאה במישמרת אחת:

ואם מייצרים כמות כזאת סימן שגם קונים כמות כזאת. קוראים להן תענוניות. והן נמכרות

ילד אוכל פלפלונים
בפיתה. לילדים רעבים

בקופסה (שנסגרת טוב גם אחרי שפתחו אותה) של 500 גרם ב־5.80 ש"ח.

שלחו לי דוגמה. הילדים אמרו שזה גנוב.

* * *

אתם יודעים מה זה שמאלץ? זה משהו נפלא שמכיל 280 אחוזים כולסטרול ואותו אחוז של טעם גן־עדן. באירופה נהגו לאכול את השמאלץ כשהוא מרוח על להם ועליו מלה, פפריקה וקצת שום.

אבל מה? מאז שפרצה מגפת־הבריאות אף בן־אדם שמכבד את עצמו לא יעז למרוח לו פרוסה בשמאלץ.

מה עשו? המציאו שמאלץ צימחי ומוכרים אותו עכשיו בארץ באריזות של 250 גרם ב־6.50 ש"ח.

דומה לשמאלץ האמיתי כמו שסטיק אנטרי־קוט דומה לסטייק טיבעול. אבל העיקר הבריאות, לא?

* * *

בלי הגילה „טיבעי“ כנראה שום דבר לא נמכר היום. אז עכשיו יש גם חלבה טיבעית, מתוקת בדבש ובלא תוספת חומרי צבע וטעם. חלבה טעם טבעי באריזה של 250 גרם — 4.95 ש"ח.

* * *

וסוף־סוף משהו עם בשר, אבל מצופה ככה שלא יראו. פלפלוני עוף חטיף קפוא שדומה בצורתו לפלפל ומצופה בפירורי־לחם מתובלים בטעם פלפל, אבל בפנים יש בשר עוף. נחמד להגיש לאורחים ליד כוס־בירה, ולילדים רעבים בתוך פיתה, בין הארוחות, וגם במקום ארוחה. טעים. חבילה של 500 גרם — 3.90 ש"ח.

* * *

ואהרון חביב, גרעיני־הדלעת קלופים של טעם טבעי. אתם יודעים מה זה להיות ישראלית שלא יודעת לפצח גרעינים? זה כביכול יותר גרוע מלהיות ישראלית לא שזופה (ידע אישי). ועכשיו גם אני יכולה לשבת מול הטלוויזיה ולאכול גרעינים.

אומרים על גרעיני־הדלעת שהם מכילים ריכוז גבוה של חלבון מן הצומח וריכוז מינראלים, שעוזרים בבעיות בדרכי־השתן ובבלוטת הערמונית (ולא ידע אישי), שכחו להגיד שזה יוצא מן הכלל כתוספת לסלטים, לפשטידות ואפילו לעוגיות. 350 גרם ב־5.30 ש"ח. בחנויות טבע וברשת הקואופ.

מיבצע־זפת

אני באמת מתחילה לחשוב שהנאמנות שלי לקוראי מדור זה גובלת בהקרבה עצמית חולנית. הנה, לפני שבוע, למשל, שלח לי יצרן או יבואן גורם אחר מין מיכל־פלסטיק שחור ובו מטליות ספוגות בחומר המוריד זפת.

לקח לי רבע שעה להבין למה התכוון המשורר, ואחר כך נזכרתי שבימי הקיץ יש סוג מסוים של אנשים הנוהגים ללכת לחוף־הים, שם מפזר המיפגע הזה ששמו זפת, כחול אשר על שפת הים. נו?

נו, מה?

מה אני יכולה לעשות במטליות מורידות זפת? איך אני יכולה לכתוב לכם משהו על זה? אולי זה נהדר, אבל אולי זה בכלל בלוף, אולי זה לא מוריד זפת, ואולי זה מוריד את הזפת ביחד עם העור? אולי זה עושה גירוי ואולי ואולי...

מטלית להסרת זפת, בפעולה
„דרכתי, התכלכלתי, ניסיתי, הצלחתי“

בן־אדם רציני כמוני, הכותב מדור־צרכנות, חייב לנסות את הדברים שעליהם הוא כותב. נכון? בטח נכון!

אז הסתובבתי בכל הבית וחיפשתי זפת. שאלתי שכנים וידידים וקרובים אולי יש להם במיקרה קצת זפת בבית, אבל לא היה כלום.

זה נכון שבריזוק 20 מטר מהבית שלי שוכן לו אחר כבוד הים בעצמו, אבל ים וגם שפתו, הם לפי מיטב ידיעתי, משהו שנעים מאוד להסתכל עליו מן החלון ולהתמוגג מנחת.

ובכל זאת, אחר־הצהריים אחד שמתי נפשי בכפי, ולמען קוראי הנאמנים פסעתי לי ברגל יחפה לכיוון שפת הים, לטובת הניסוי המדעי ולתפארת מדינת ישראל.

בדרך אל הים גיליתי לתדהמתי שהאספלט זה דבר נורא שורף ברגליים. גם דרכתי על זכוכית ונדבקתי למסטיק, ואשה אחת עם כפכפי־עץ דרכה לי על הרגל היחפה, אבל למרות הכל, אחרי מסע־תלאות של 20 מטר הגעתי אל היעד.

רצתי מהר על החול הלוהט וטבלתי את רגלי הפצועות במי־הים. תוך דקה נדבקו לרגלי מיני פטרוזיליות שסירבו לרדת. הייתי על סף התמוטטות פיסית ונפשית, אבל לא אדם כמוני יוותר.

„הקוראים, הקוראים שלי,“ דיברתי אל עצמי, „הקוראים דורשים,“ והתחלתי לחפש זפת.

יכול להיות שאני כבר לא רואה טוב כמו פעם, יכול להיות שהשמש היכתה בפני, יכול להיות שניקו את הים, יכול להיות שהמשיח הגיע — זפת לא היתה בשפת הים!

רגע אחד של כישלון, אבל מייד אחריו החלטתי שאני לא אחזור הביתה לפני השלמת המשימה, והמשכתי בטיול על שפת הים. עשרות כדורי פינג־פונג פגעו בי, ילדים התרוצצו והתיזו עלי חול ומים, דרכתי על אפרסקים רקובים והחלקתי על שקית־ניילון, כל מיני אנשים שרו־פיי־עור הביטו בצבע שלי בזילזול תהומי, אבל אני המשכתי ללכת.

ואז, כמו בפאטה־מורגנה, ראיתי משהו שחור מרחוק. הגברתי את קצב צעדי, גבי התיישר, עוד חמישה צעדים, עוד ארבעה, עוד שלושה, והנה, שתי רגלי הורכות במשהו שחור ומגעיל — הצלחתי! נדבקתי בזפת! בראש!

כשחזרתי הביתה, התיישבתי על המדרגות (לפני מיבצע זפת דאגתי לשים את מטליות הסרת הזפת בארון־החשמל), פתחתי את הקופסה, הוצאתי מטלית אחת והתחלתי לנקות את רגליי. תוך שתי דקות הרגליים היו נקיות. היה חסר להם שלא יצליח.

המשימה הושלמה. רות סוף.

תיקון טעות

הנה עשיתי עוול למי שבהחלט לא התכוונתי. לפני שבועיים התפעלתי מאוד מהעפיפונים היפים שמייצרת חברת מודן. ובלי לטרוח לברר כתבתי שהעפיפונים בוודאי עשויים משאריות של חומר שנשארו להם מהמיזוודות ומילקוטי הילדים.

מחברת מודן העמידו אותי על טעותי, ואף כתבו לי שעפיפון צורך כמעט פי שלושה בד מתיק, ולמען העפיפונים היפים הוזמן בד

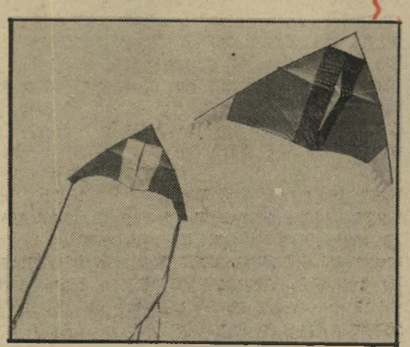

עפיפונים
לא משאריות בד

מיוחד מאירופה. בד קל, כדי שהעפיפון ימריא בקלות.

לא בגלל שאריות־בד התחלנו לשווק עפיפונים, כתבו לי, אלא בעיקר בגלל זיכרונות ילדות יפים הקשורים לעפיפונים של אותם הימים.

או אם טעיתי והטעיתי — אני מתנצלת.